

Reisverslag Haalreis Project 2012

Wit-Rusland is echt wit als we landen op Minsk Aeroport. Gezichten strak houden en zo keurig de paspoortcontrole door. We mogen naar binnen, we hebben een uitnodiging van Hope for the Future, de stichting die al het papierwerk doet in Wit-Rusland. Bij de douanecontrole probeert Alain met 2 koffers langs te glippen, maar dat wordt opgemerkt. We kiezen voor de makkelijke manier en betalen extra euro's.

's Avonds ontmoeten we de directeur van Hope for the Future en Olga de tolk. Zij geeft les op de universiteit en spreekt Engels en Italiaans.

Ze is al meerdere keren naar het buitenland geweest om groepen kinderen met het vliegtuig uit vergelijkbare projecten te begeleiden. Donderdag gebruiken we om Gatin te bezoeken. Een groot monument wat de gebeurtenissen in de 2^e wereld oorlog heel mooi weergeeft. De chauffeur vertelt eigen ervaringen van zijn familie. Tijdens de oorlog is een kwart van de bevolking omgekomen.

's Middags gaan we naar een warenhuis waar we wat inkopen moeten doen voor de kinderen. Ook bezoeken we het kantoor van Hope for the Future.

Vrijdags rijden we naar Buda-Lushevskaja. Onderweg komen we eerst langs een dorpje waar een gastkind uit een vorige project woont. Het vinden van het juiste huis is lastig. Heel wat huizen zijn onbewoond, maar waar rook uit de schoorsteen komt en voetstappen in de sneeuw staan is er iemand thuis. We hebben ons eerste "all you need is lovebus" momentje als Alain de bus uit stapt en Natasha om zijn nek springt. Er zullen er zondag nog meerdere volgen als we tijd hebben wat kinderen uit eerder projecten te ontmoeten.

Op school aangekomen worden we hartelijk ontvangen met onze eerste, maar zeker niet laatste Russische maaltijd. De soep, aardappelpuree, vlees, koolsalade en zelfgemaakt sap zullen we nog vele malen eten in verschillende variaties.

's Avonds eten we in het huis ons gasthuis. Heerlijk eten. Het gastgezin had 2 varkens, nu nog 1.

Zaterdag ontmoeten we de ouders en hun kinderen. De 2 gezinnen die er niet zijn, hebben de bus gemist en bezoeken we 's middags zelf thuis. Maar weinig gezinnen hebben een auto. De mensen doen veel lopend, met fiets, paard en wagen of bus. Het is nu modderig, nat en papsneeuw. Als de dooi straks verder inzet zijn er veel overstromingen.

De ouders en kinderen zijn nerveus. De juffen regelen het goed en de ouders luisteren aandachtig naar ons. Aan het eind van de bijeenkomst beginnen de moeders gelijk met het schrijven van hun eigen ouderverhaaltje. Er is één vader. Een kind is alleen.

's Middags eten we bij de juf van groep 3. Op school heeft deze juf 6 kinderen in de klas. Er zijn ook iets grotere klassen maar niet groter dan 15.

's Avonds worden we in huisje van juf Ludmilla gastvrij ontvangen met thee en een maaltijd. Andrei de chauffeur vermaakt ons met Russische liederen op de gitaar. Wij kunnen niet komen op een gevoelig melodramatisch Nederlands nummer wat we kunnen inzetten. Iemand tips voor een volgende keer?

Zondags maken we weer kennis met andere gezinnen. De mensen werken heel hard in het land.

Onze gastheer vertrekt om 4 uur 's nachts naar zijn werk op de kolchoz, een grote boerderij van de staat. Om 9 uur 's avonds komt hij thuis. 7 dagen per week. De gastvrouw, Luba werkt in het plaatselijke winkeltje. Zomers moet er na het werk ook nog gewerkt, geoogst en verwerkt worden op het lapje grond wat iedereen om zijn huis heeft. Daarna het huishouden.

De grote reis voor de kinderen begint om half 3 's nachts. En jawel, om 3 uur is iedereen er en kunnen we stipt op tijd, in het donker op gladde wegen vertrekken. Ruim op tijd zijn we op het vliegveld de kinderen zitten op het puntje van hun stoel bij het zien van de grote stad en het vliegveld. De douane helpt behulpzaam de kinderen door de controle. De poortjes piepen heel wat keer, maar dat blijkt geen probleem. Als we opgestegen zijn en boven de wolken uitkomen klinkt er een "aaa", mooi! Sommige kinderen gaan nog een extra keer hun handenwassen met de leuke zeepautomaat in de wc.

Op Schiphol is het feest: roltrappen, lopende banden, draaideuren, vliegtuigplatform en schitterende winkels. Alles heel keurig en gedisciplineerd in de rij. In de autobus wordt het lunchpakketje met smaak opgegeten en de middag wordt al spelend doorgebracht in Wiebelbiebel.

's Avonds eten we frietjes van Wiebelbiebel en wordt de eigenaar hartelijk bedankt met een lied. Daarna gaan we naar de gastouders. Spannend!